

ciela

Ние изДАВАМЕ повече

Откъс от „Дневникът на Мишо“, Антон Бухалов и Станислав Коен

ПРОБЛЕМЪТ С ХЕЛОУИН

Много пъти съм искал да отида на хелоуинско парти. Или на каквото и да е парти. Честно казано, обикновено разбирах, че е имало някакво интересно събитие, няколко дни по-късно – от снимките в нета или пък от подочутите разговори по коридорите в даскало. Кой знае защо, никой не ме канеше, докато не станяхме приятели с Виктория. Малко беше странно, но в очите на момчетата, ако викнеха мен, увеличаваха шансовете си и тя да дойде. Момчетата пък искаха да са си близки, т.е. по най-елементарна логика търсеха и моето приятелство.

През последните години имам чувството, че Хелоуин става все по-голям празник – вече за партитата по това време се говори повече, отколкото за тези на Нова година. Не че и там са ме канили де. Обикновено на 31 декември си правя списък с любими филми и ползвам факта, че има по-малко хора в мрежата, за да си ги насвалям. Малко ми пречат всички тези викове и пиратки от всяка тераса, но пък нали затова са измислени слушалките.

Както и да е – този Хелоуин се очертаваше да бъде сред почетните гости на едно от най-големите събития в цялото даскало. Сестрите Келевски, близначките от съседния клас, за поредна година правеха огромно парти по случай празника в къщата си на три етажа в „Лозенец“. Само бях чувал какво се случва там – Вики ми каза да си го представя като нещо средно между „Великият Гетсби“ и „Проектът X“. Щяха да бъдат всички готини хора... и аз. И, естествено, се очакваше да сме с уникални костюми.

За съжаление, нямаше да е костюм с любимите ми аниме и комиксови герои, но пък Виктория ми каза, че мога да дойда облечен както искам, което ми развързваше ръцете за експерименти. Даже прекалено. Другата притеснителна част беше, че Вики ми показа тоалета си. Беше нещо средно между зайче от „Плейбой“ и коте от немско телевизионно шоу. Тя също не беше сигурна какво животно е точно, но ѝ харесваше. Не мога да си кривя душата – изглеждаше уникално в това екипче. Проблемът беше, че всички останали щяха да я гледат цяла вечер, а съответно и мен покрай нея. Трябваше да измисля как да не седя нелепо на нейния фон. Някак си исках тоалет, който хем да е достатъчно готин, хем да ми добавя известна доза загадъчност.

ciela

Ние изДАВАМЕ повече

Исках да е нещо разпознаваемо, но и героично. Нещо култово. Нещо с маска. Например Зоро. Или някой от „Костенурките нинджа“.

Основен фактор обаче се оказа липсата на кеш. През последните седмици започнах да затывам все повече и повече финансово – съветите на Дидо ми идваха в повече, плюс това напоследък той все по-често настояваше да му плащам „напред“ за евентуални проблеми, с които ще се сблъскам някой ден, а за всеки актуален въпрос искаше бонуси. Няколко несполуки с таксите и глоба за гасене на Вечния огън, във финансово отношение, както казваха големите, ме върнаха в първи клас. Общо взето, разполагах с пари колкото да си платя метрото до партито.

Тогава ме осени гениална идея – да използвам подръчни средства и да се маскирам като Жокера, злодея от „Батман“. Все пак това е една от най-запомнящите се роли на Хийт Леджър, също така и един от най-лесните костюми за имитация – просто трябваше да открадна лилаво сако от гардероба на баща ми, да го съчетая със зелената риза и жълтата вратовръзка на майка ми и да си намажа лицето с боя. Последното се оказа истинско предизвикателство. Специалните бои са доста над бюджета ми, затова заложих на водни боички – струваха стотинки, пък и акварелът нямаше с какво толкова да навреди на кожата ми.